

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem
Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou, ve věci

žalobce: **W. B.**
toho času VTOS Věznice Pardubice
zastoupený advokátem JUDr. Mgr. Filipem Rigelem, Ph.D.
sídlem Teplého 2786, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, IČ 00007064**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.8.2017, č.j. OAM-115/LE-LE05-
LE05-2016,

takto:

- I. Návrh žalobce na ustanovení zástupce z řad advokátů se zamítá.
- II. Žaloba se zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou podanou soudu dne 30. 8. 2017 domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že žalobci se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, zák. č. 325/1999Sb., o azylu, v platném znění (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje a doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu nelze udělit. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem.

2. Žalobce (zprvu zastoupen advokátem) napadl celé rozhodnutí a na úvod žaloby obecně uvedl, že rozhodnutí není zákonné, humánní ani morální. V další části uvedl, že v České republice pobývá se svými dětmi a manželkou. Momentálně je však ve výkonu trestu odnětí svobody. Je syrským křesťanem, křesťané mají v Sýrii problémy. Probíhá tam válečný konflikt a panuje humanitární krize. Vydání do Sýrie by jemu i rodině způsobilo nenavratitelné útrapy. V další části žaloby citoval obecné teze z právních předpisů. Poté opět připomněl, že Islámský stát v Sýrii páchá genocidu na křesťanech a křesťané jsou diskriminováni. V České republice míní žít s rodinou, resp. zde žije od roku 2013. V minulosti mu byla poskytnuta mezinárodní ochrana, současné rozhodnutí je důsledkem jeho jazykové bariéry a ostýchavosti. Pokud je tvrzeno, že nebyl pronásledován nebo nemohl pocítovat obavu z diskriminace kvůli svému náboženskému vyznání, tak to neodpovídá obecnému povědomí a relevantním zprávám OSN, lidskoprávních organizací, atd.

3. V další fázi řízení, po koncentrační lhůtě pro žalobní tvrzení, avšak před jednáním soudu žalobce sdělil, že se svým advokátem téměř nekomunikuje a požádal o osobní účast na jednání soudu za účasti tlumočníka. Poté ještě uvedl, že z důvodu jazykové bariéry mohlo dojít při jednání s pracovníky žalovaného k nedorozuměním. Zopakoval tvrzení o válečném konfliktu v Sýrii, setrval na tvrzení o genocidě náboženských menšin, i křesťanů. Uvedl, že při pohovoru s pracovníky MV ČR „nezaznamenal nutnost toto zdůrazňovat“, neboť šlo o známý fakt. Zmínil, že na území ČR spáchal zločin, přijal trest a vykonává ho. Byl by nerad, aby důsledky nesla i jeho rodina.

4. Poté, šest dní před nařízeným soudním jednáním, žalobce založil plnou moc pro obecného zmocněnce A. H. a též požádal o ustanovení konkrétního ex-offo advokáta pro řízení, se kterým jeho zmocněnec věc předběžně konzultoval. Zmínil, že jeho původní advokát byl vyškrtnut ze seznamu advokátů České advokátní komory.

5. Při soudním jednání žalobce uvedl, že si jazykově téměř nerozuměl s advokátem, který jej navštívil ve věznici v Břeclavi a který podával žalobu. Poté zopakoval obavu z nebezpečí války v Sýrii, uvedl, že pochází z křesťanské vesnice nedaleko Damašku. Popsal situaci v Sýrii, s tím, že připomněl, že nyní ani nemůže mít dostatečné informace o domácí situaci. Při jednání soudu rovněž udělil plnou moc advokátu, který uvedl, že v azylovém řízení může být prolomena koncentrační zásada českého procesního práva s odkazem na obecně uznávanou zásadu non-refoulement, pokud by žalobci hrozila újma. Připomněl, že žalobci byla v minulosti udělena doplňková ochrana. V oblasti Sýrie probíhá válečný konflikt, což znamená naplnění důvodů podle § 12 zákona o azylu, především jsou naplněny důvody pro doplňkovou ochranu, kterou požívají i rodinní příslušníci žalobce. Dále uvedl, že žalobce se v ČR nedopustil vážného zločinu, který by znamenal nebezpečí pro stát. Jednalo se toliko o pěstování marihuany.

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že ji považuje za účelovou. Doplnkovou ochranu žalobci udělit nelze, neboť se dopustil vážného zločinu, což bylo v napadeném rozhodnutí objasněno. Žalobce se snaží své trestní jednání bagatelizovat. Co se týče možného udělení azylu, tak důvody pro jeho udělení byly rovněž posouzeny, nebyly však shledány relevantními. Žalobce v žádosti uváděl obavu z nástupu do armády či obavu z uvěznění pro případ dezerce. Pokud v žalobě uvádí azylové důvody s odkazem na své křesťanské vyznání, tak tyto v žádosti nezmínil. Rovněž tak je tomu s tvrzenými obavami z návratu do země původu. Při azylovém pohovoru žalobce jiné důvody než obavy z války nezmínil, obavy z náboženského pronásledování nesdílel. Proto žalobu navrhuje jako účelovou zamítnout.

7. Soud nevyhověl žádosti žalobce o ustanovení zástupce z řad advokátů a toto žalobci sdělil před zahájením jednání soudu za účasti tlumočníka. Žádosti nebylo vyhověno proto, že při podání žaloby byl žalobce advokátem zastoupen a podal perfektní žalobu, ze které bylo především zcela jasně seznatelné, jaké rozhodnutí napadá, v čem spatřuje jeho vadnost i to jakého rozhodnutí soudu se domáhá. Sám žalobce se snažil o další osvětlování žalobních bodů před zahájením jednání soudu. V době žádosti žalobce o ustanovení advokáta již proběhla koncentrační lhůta pro žalobní námitky (§ 32 odst. 1 zákona o azylu) a ustanovený advokát (na náklady státu) by stěžejí mohl jakkoli zásadně přispět k ochraně práv žalobce ve smyslu § 35 odst. 8 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“). Soud proto zhodnotil věc tak, že ustanovení advokáta nebylo na místě, neboť to nebylo nezbytně třeba k ochraně práv žalobce. Průkazem této úvahy se následně stal další průběh soudního řízení.

8. Pokud bylo žalobcem ještě argumentováno možným prolomením koncentrační zásady v azylových věcech (odkazem na rozsudek NSS čj. 2 Azs 75/2005-75 ze dne 21. 3. 2006), tak zde se nejedná o případ předvídaný označeným rozhodnutím. V citovaném rozsudku se totiž uvádí, že se jedná o postup zcela výjimečný v situaci, která může nevyhnutelně vést k tomu, že by žalobce byl vydán do země, kde by byl ohrožen jeho život či svoboda, nebo by byl vystaven mučení nebo nelidskému zacházení. Žalobci bezprostředně vydání do své země původu nehrozí již jen proto, že se v současné době nachází ve výkonu trestu odnětí svobody v České republice, k tomu má k dispozici ještě další procesní nástroje týkající se jeho statutu cizince v České republice.

9. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. s.ř.s. přezkoumal v mezích žalobních bodů žalované rozhodnutí, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

10. Jelikož žalobce namítal, že při podání žaloby si s advokátem řádně nerozuměl, soud k projednání věci hodnotil též skutečnosti, které žalobce uváděl po podání žaloby a případně i při jednání soudu. Z tvrzení samotného žalobce se však nepodávají zásadně odlišná tvrzení od tvrzení úvodních v žalobě. Žalobce setrvává na tom, že má obavy z válečného konfliktu v Sýrii, v průběhu kterého dochází k pronásledování křesťanů. Tato aktualizovaná skutková tvrzení se však v zásadě shodují již s tvrzeními žalobními. Jinými slovy, již v žalobě žalobce určil rozsah přezkumu soudem a při dalších vyjádřeních tato svá tvrzení zásadním způsobem nerozšířil, pouze je zvýrazňoval dalšími detaily, které však

neměly přímý vztah k jeho osobě. Jednalo se o obecné poukazy (z pohledu žalobce) na neutěšenou situaci v jeho vlasti.

11. Předně krajský soud konstatuje, že žalované rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů nebo nesrozumitelnost či netrpí jinou vadou (§ 76 s.ř.s.), výrok v dané věci o neudělení mezinárodní ochrany odpovídá platné právní úpravě a v odůvodnění byly uvedeny veškeré důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (§ 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění). Jak vyplývá ze správního spisu a z odůvodnění žalovaného rozhodnutí, jako podklady pro rozhodnutí a hodnocení důvodů žádosti o udělení mezinárodní ochrany blíže popsanych v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a dále k pohovoru o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15. 9. 2016, byly aplikovány žalovaným v potřebném a dostatečném rozsahu příslušné konkrétní podklady, které byly dostatečnou oporou pro zmíněný výrok žalovaného rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany.

12. K rozsahu samotného přezkumu napadeného rozhodnutí v souladu se zásadou plné jurisdikce (tzv. „plný přezkum“) je třeba obecně uvést následující. Zásada plné jurisdikce je promítnutím práva na spravedlivý proces zakotveného v čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tedy práva na to, aby věc žalobce byla projednána před nezávislým a nestranným soudem, který by měl úplnou jurisdikci.

13. V rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva však uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifičnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit

- (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
- (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
- (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
- (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány.

14. V daném řízení týkajícím se žalobce W. B. soud v rámci svého přezkumu ověřil, že shora uvedené podmínky pro naplnění spravedlivého správního řízení byly splněny. Žalobce měl dostatek možností se se správním spisem seznámit, účastnit se na řízení, byl s postupem správního orgánu v průběhu řízení seznamován. Účelem soudního přezkumu tak je zaměřit se spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání nových závěrů. V soudním řízení je prostor ke skutkovému přezkumu věci toliko v omezeném případě, kdy by správní orgán postupoval v rozporu s oprávněnými zájmy účastníků, např. pokud by krátil nedůvodně jejich procesní práva, aplikoval nesprávně zákonné předpisy, atd. Skutečnost, že správní orgán rozhodne tak, že návrhu žadatele nevyhoví, není výrazem nerespektování práv žalobce.

15. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

16. Podle § 14 téhož zákona jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

17. Podle § 14a odst. 1 téhož zákona se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

18. Podle § 14a odst. 2, písm. c) téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

19. Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

20. Podle § 15a odst. 1, písm. b) téhož zákona doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.

21. V rozsudku ze dne 14. 7. 2017 čj. 2 Azs 119/2017-39 Nejvyšší správní soud uvedl, že: „*institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu), a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (osobních, rodinných či ekonomických) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu*

se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území České republiky není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005–43).“

22. Pro posouzení žaloby je třeba, rovněž s odkazem na vyjádření žalovaného k žalobě samé, zohlednit azylově relevantní skutečnosti, které žalobce uvedl v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu (třetí v pořadí) dne 1. 9. 2016, kdy se již nacházel ve výkonu trestu. Při pohovoru s pracovníky žalovaného dne 15. 9. 2016 uvedl, že ze Sýrie odjel výlučně kvůli válce, na výslovné další dotazy uvedl, že jiné potíže on ani jeho rodina neměli. Měl strach, aby nemusel nastoupit do armády, citoval opakovaně strach z války. Jiné důvody pro podání žádosti neuvedl, vysloveně sdělil, že cokoli k důvodům nedodává a že další důvody u něho nejsou. Věc pronásledování pro křesťanskou víru nebo jakékoli jiné potíže související přímo s jeho náboženským vyznáním jakkoli nezmínil. Odkázal také na dřívější azylové pohovory (patrně též ze dne 7. 4. 2014). V tomto dřívějším pohovoru (citováno z rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2014, kterým byla žalobci poskytnuta doplňková ochrana na dobu 12 měsíců) uvedl, že svou vlast opustil kvůli bezpečnostní situaci (válce), byl telefonicky předvolán do armády a měl strach o zdraví svých dětí. Nechce se jako křesťan stavět na jakoukoli stranu syrského konfliktu, vládnoucí režim to však požaduje a předvolává obyvatele na vojnu.

23. Dle shora uvedeného tak může soud předběžně uzavřít, že v souzené věci tak je více než relevantní vyjádření žalovaného, který ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce v žalobě uvádí částečně jiné důvody, než uvedl v pohovoru před pracovníky žalovaného. Tato odlišnost důvodů se týká zejména pozdějšího důrazu žalobce na to, že mu v Sýrii může hrozit příkoří z důvodu jeho příslušnosti ke křesťanské menšině. Uvedené odlišnosti pak mohou svědčit o účelovosti podané žaloby.

24. S ohledem na částečně odlišný obsah žaloby od azylového příběhu žalobce popsaného v žádosti (pohovoru) o azyl má soud za to, že pro posouzení shodující se části žaloby je podstatné, jak se s uvedenými „azylovým příběhem“ vypořádal žalovaný v žalovaném rozhodnutí. Cílem a výsledkem soudního řízení nemá být opakované uvádění závěrů, jejich rozvádění či vysvětlování již jedenkrát správním orgánem vysloveného. Stěžejním a vlastně jediným důvodem k podání žádosti žalobce o mezinárodní ochranu v České republice a jeho neochoty vrátit se zpět do Sýrie je vojenský konflikt, tedy válka v Sýrii, s tím související možnost povolání do armády a též související zhoršené životní podmínky pro rodinu žalobce. Tento důvod žalobce v žalobě v zásadě nezpochybnil, avšak v žalobě jej oproti tvrzením z azylové žádosti jaksi zobecnil a rovněž pozměnil tak, že má obavu o svůj život své rodiny z důvodu příslušnosti ke křesťanské menšině, která čelí v Sýrii genocidě. Prvotně a jediné uváděný azylový důvod, tj. obava z povolání k nástupu do boje v ozbrojeném konfliktu však sám o sobě ani ve spojení s rodinnou situací žalobce bez dalšího nemůže obstát jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobcem v žalobě vznesená tvrzení o jeho možném pronásledování s nebezpečím smrti (přímo uvedeno spojení genocida křesťanů) nepovažuje soud za hodnověrné, soud jej má spíše za tvrzení účelové vedené snahou žalobce se zařadit do křesťanské skupiny žadatelů o azyl, o kterých se různé skupiny v ČR vyjádřily, že připadá v úvahu jejich přijetí dle azylového práva. Ze zpráv různých organizací se podává, že v některých oblastech Sýrie v minulosti

docházelo k usmrcení civilistů ve válečném konfliktu bojovníky tzv. Islámského státu, neuvádí se však, že by se jednalo o systematické vyvražďování křesťanů. Nadto, v době rozhodování soudu je již válečný konflikt utlumen a pozice a síla tzv. Islámského státu byly potlačeny. Svoboda náboženství je dle zpráv respektována.

25. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve správně dospěl k závěru, že nebyly splněny podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, tj. že žalobce by byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, když žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že žalobce vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantně perzekuován. To ostatně ani žalobce v žalobě nezpochybil.

26. Rovněž nebyly dány důvody pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, podle něhož se cizinci udělí azyl „bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství ve státě jeho posledního bydliště“. Soud zde zdůrazňuje, že žalobce v žádosti o azyl (ani v dřívější žádosti) jakékoli obavy z pronásledování pro křesťanskou víru neuvedl. K závěru, že i podle tohoto ustanovení zákona o azylu nejsou dány důvody pro udělení azylu, uvedl žalovaný následující argumentaci – shrnuto:

27. Snaha vyhnout se nástupu vojenské služby není dle označené judikatury relevantním azylovým důvodem. Odkázal přitom v rozhodnutí na obsah a výklad Ženevských konvencí a dalších mezinárodně relevantních sdělení úřadů ve věcech uprchlíků (str. 4 rozhodnutí). Citoval rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 508/97, který se zabýval argumentací vojenskou službou. Za strach z pronásledování nelze považovat obavu z trestního stíhání v případě dezerce. Žalobce k tomu pouze v dřívější žádosti o azyl uvedl, že byl telefonicky povolán do armády. Žalovaný správně v odůvodnění rozhodnutí (str. 4 a 5 rozhodnutí) citoval z konstantní judikatury kasačního soudu, která se otázkou obav z nastoupení vojenské služby a její azylovou relevancí opakovaně zabývala.

28. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 7. 2017, čj. 2 Azs 119/2017-39 uvedl: „... k otázce odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby vyjádřil v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č.j. 5 Azs 4/2004–49 tak, že „[o]dmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím.“ Samotné odmítání vojenské služby tedy odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Branná povinnost je totiž sama o sobě zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany.“

29. Co se týče azylových důvodů zařaditelných pod § 13 zákona o azylu, tak správní orgán správně konstatoval, že žalobce jakékoli relevantní skutečnosti neuvedl. Neuvádí je ostatně ani v podané žalobě.

30. V otázce humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákon o azylu se žalovaný vyjádřil na straně 6 rozhodnutí. Připomněl, že v řízení nevyplynul jakýkoli zvláštního zřetele vhodný důvod pro udělení tohoto azylu. Zhoršená bezpečnostní situace se týká v zásadě všech obyvatel Sýrie. Přičemž je zřejmé, že žalobce s rodinou nepobývali v oblasti, která byla nejsilněji válečným konfliktem zasažena.

31. K otázce humanitárního azylu soud odkazuje na již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2017, čj. 2 Azs 119/2017-39, kde se uvádí: „Co se týče humanitárního azylu, Nejvyšší správní soud upozorňuje na ustálenou judikaturu, podle níž na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je tedy otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je přitom limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). „Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“ (viz usnesení ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 Azs 15/2011-77)“. Dále lze odkázat na body 10. až 13. v úvodu odstavce citovaného rozsudku NSS. Ke shora uvedenému je třeba uvést, že správní orgán úvahu provedl, relevantní azylové důvody neshledal.

32. Ve správním řízení byla podstatnou částí rozhodnutí otázka posouzení udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, eventuálně dle § 14b citovaného zákona. Ostatně, mezinárodní ochrana ve formě doplňkové ochrany byla žalobci v minulosti v České republice poskytnuta rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 6. 2014, a to na dobu 12 měsíců počínaje datem 20. 6. 2014. Důvodem byl právě probíhající ozbrojený konflikt spojený se svévolným násilím a ohrožení života, lidské důstojnosti obyvatel. Doplňkové ochrany v ČR požívá zřejmě i žalobcova manželka a děti. Při posouzení aktuální žádosti žadatele však panovaly jiné podmínky než v minulosti.

33. Žalovaný se podmínkami udělení doplňkové ochrany žalobci podobně zabýval a dospěl k závěru, že ji udělit nelze, neboť jsou naplněny podmínky uvedené v § 15a odst. 1, písm. b) zákona o azylu. Důvody žalovaný detailně uvedl na stranách 7 až 9 rozhodnutí. Soud úvahy a závěry žalovaného přezkoumal a neshledal, že by bylo třeba na nich cokoli měnit. Žalobce byl Krajským soudem v Hradci Králové rozsudkem čj. 9 T 7/2015-1552 ze dne 21. 12. 2015 uznán vinným a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 6 roků a 6 měsíců za zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými psychotropními látkami a jedy a přečin krádeže. Trestná činnost žalovaného, za kterou byl v České

republiky odsouzen je závažná, nelze ji bagatelizovat tím, že se jednalo „pouze o pěstování marihuany“, naopak žalovaný správně přihlédl k rozsahu páchané činnosti, její organizaci a promyšlenosti společně s tím, že právě žalovaný činnost organizoval a pořídil za nemalé prostředky věci potřebné k páchání protiprávního jednání. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí odpovídajícím individuálním způsobem vypořádal s výkladem a aplikací zákonného pojmu vážný zločin (viz § 15a zákona o azylu). Žalobce si svých povinností a následků jednání měl být s předstihem vědom a při pobytu v zemi, která mu poskytla dobrodiní možnosti prozatím alespoň časově omezeného pobytu respektovat pravidla, která nejsou v České republice nikterak výjimečná a svazující oproti jiným zemím. Takto se žalobce nechoval. Pokud tak nečinil, stěží se nyní může oprávněně dovolávat svých tvrzených práv, když se sám zasloužil o to, že v jeho azylovém postavení v ČR došlo ke změně, kterou zákon kvalifikuje tak, jak ji odpovídajícím způsobem vyložil žalovaný, na jehož rozhodnutí soud v těchto pasážích odkazuje. Udělení dobrodiní doplňkové ochrany je u žalobce vyloučeno.

34. Dle rozhodnutí NSS ze dne 7. 9. 2010, čj. 4 Azs 60/2007-119 platí, že: *„Jestliže v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany bude zjištěn některý z důvodů uvedených v § 15 nebo § 15a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (důvody vylučující udělení mezinárodní ochrany), rozhodne Ministerstvo vnitra o neudělení mezinárodní ochrany; není dále povinno zjišťovat případnou existenci důvodů uvedených v § 12 (důvody udělení azylu) nebo § 14a (udělení doplňkové ochrany) uvedeného zákona.“* Ze shora uvedeného tak plyne, že postup žalovaného při posuzování žádosti žalobce nebyl chybný.

35. Soud nesdílí námitku žalobce, že uvedená, tzv. exkluzivní klauzule § 15a zákona o azylu se vztahuje toliko k § 14a citovaného zákona a nikoli již k § 14b zákona o azylu, tedy k doplňkové ochraně za účelem sloučení rodiny. Gramatickým výkladem k takovému závěru dojít nelze, jak ustanovení § 14a, tak § 14b svoji podstatnou pojednávají o doplňkové ochraně, která může být vyloučena naplněním podmínek § 15a zákona o azylu. Ve svém důsledku by takový výklad znamenal, že vylučující klauzule, jež má odůvodněný smysl a původ v mezinárodní úmluvě, nelze použít v případě rodinných příslušníků. To by nedávalo jakýkoli smysl.

36. Žalobci jakákoli aktuální újma ve smyslu vydání z ČR při zamítnutí žaloby nehrozí. Momentálně se totiž nachází ve výkonu trestu odnětí svobody ve věznici Pardubice. Avšak ani poté, v případě, že nebude žadateli udělena mezinárodní ochrana, nezůstane bez ochrany, protože mu může být ochrana poskytnuta podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen "zákon o pobytu cizinců"), který upravuje primární prostředky úpravy oprávnění cizího státního příslušníka dlouhodobě pobývat na území České republiky z jiných než azylově relevantních důvodů. Režim povolování pobytu cizinců na území České republiky je třeba považovat za základní a obecný nástroj úpravy pobytu cizích státních příslušníků v případech, kdy nejsou dány podmínky stanovené zvláštními předpisy, typicky v zákoně o azylu. Citovaný zákon respektuje zásadu non-refoulement, neboť stanoví, že rozhodnutí o správním vyhoštění cizince lze vydat pouze na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra, které posuzuje, zda je takové vycestování možné, tj. zda se na takového cizince nevztahují důvody znemožňující vycestování (§ 120a ve spojení s § 179 zákona o pobytu cizinců). Není-li takové vycestování možné, policie tuto skutečnost uvede v rozhodnutí

o správním vyhoštění a cizinci udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpení pobytu na území České republiky. Ustanovení § 179, které upravuje důvody znemožňující vycestování cizince, obdobně jako důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, sice obsahuje v odst. 3 a 4 také obdobné výluky, jaké jsou obsaženy v § 15a zákona o azylu, ovšem ani cizinec, na kterého by se tyto výluky vztahovaly, by nebyl navrácen do státu, kde by mu hrozila vážná újma. V takovém případě policie umožní cizinci vyhledat si nejdéle do 60 dnů přijetí v jiném státě. Pokud cizinec doloží, že přijetí v jiném státě nezískal, umožní mu policie podat žádost o udělení víza za účelem strpení pobytu na území České republiky (§ 179 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).

37. Soud má za to, že rozhodnutí žalovaného je správné a ve svém odůvodnění dostatečné k důvodům uváděným žalobcem, až téměř vyčerpávající. Rodinná situace žalobce za uplynulé roky je z části specifická, nicméně řešení situace žalobce toužícího po dalším pobytu v České republice nevede přes poskytnutí azylu či doplňkové ochrany. Nadto, žalobce v průběhu celého řízení setrvává především na obavách spojených s vojenským konfliktem v Sýrii, který však není nekonečně trvající a dostupné zprávy nasvědčují tomu, že pozbývá na síle a je omezen pouze na menší části země.

38. Soud tak uzavírá, že žalovaný přihlédl pečlivě ke všem okolnostem případu žalobce a zjistil náležitě stav věci. Soud se nemohl ztotožnit s názorem žalobce prezentovaným v žalobě o nezákonnosti a nemorálnosti rozhodnutí. Tvrzení o systematické likvidaci křesťanů v Sýrii soud považuje za účelové a nedoložené. Soud ani nemohl přezkoumávat otázky, které žalobce svým mlčením neučinil ani předmětem úvah správního orgánu. S ohledem na shora uvedené soud žalobu nepovažuje za důvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

39. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: <http://www.nssoud.cz>.

Pardubice 3. července 2018

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v. r.
soudce